

Campeonex

Javier Fesser

Jelen Garcia, Brian Albacete (Brianeitor), Claudia Fesser, Elisa Hipólito, Sergio Olmos, Roberto Chinchilla.
Espanya, 2023.

DOI: <https://doi.org/10.32093/ambits.vi59504943>

L'any 2018 ens vàrem poder sorprendre amb una original i valenta pel·lícula anomenada *Campeones*. El context del seu argument està centrat en l'esforç de superació de les persones amb diversitat funcional, les quals, per la gran quantitat de barreres d'accés a totes les activitats pròpies de la convivència ordinària, es reivindiquen per ser reconegudes i lluiten per a què no se cedeixi en la confiança que reclamen a fi de seguir lluitant sense cap impediment ni judici de valor.

Aquest passat mes d'agost, sense voluntat de fer-ne una segona part però sí de donar-hi una continuïtat argumental, com una seqüela, hem pogut tornar a endinsar-nos en aquest enfrontament convivencial que es dona entre la miopia d'una societat que no vol veure realitats discrepants i el grup de persones que senten minvades les seves habilitats per a realitzar les activitats, en aquest cas esportives, que volen assolir.

La pel·lícula es mou al voltant de l'arribada d'una nova entrenadora (Elisa Hipólito), maldestra en moltes de les seves decisions i activitats, que acaba conduint per error a un grup de jugadores i jugadors de bàsquet a uns campionats d'atletisme.

Amb aquest plantejament se succeeixen moltes situacions embogides i trepidants que, sota un aspecte humorístic i de visible comicitat, expressen les diverses dimensions que te el drama de la lluita diària per a la pròpia superació, l'adaptació a les dificultats sobrevingudes i la por a les limitacions per l'expectativa de vida.

En tot el desenvolupament de la història s'hi fan visibles les mostres d'intolerància i gelosia interpersonal, com a prova de les febleses humanes i relacionals que envolten a la població pretesament sana i ben desenvolupada. És de destacar que aquestes disharmonies i expressions de rigidesa comportamental es donen amb molta més intensitat entre les persones, a priori, mentalment sanes, al davant de les afectades per les diverses minusvalideses que presenten.

Com a la pel·lícula inicial, els actors manifesten una fresca expressivitat amb un llenguatge sense censura ni repressions, tot i que en algunes oportunitats pot resultar lesiu o desproporcionat. S'expressen amb elements d'ironia que van directament orientats al contrast i a la ridiculització del que anomenen *persones amb capacitats habituals*.

Durant el desenvolupament de la trama argumental hi apareixen clares manifestacions de competitivitat, sobretot pel gran contrast entre els col·lectius de població que acaben enfrontant-se i la importància que es dona al simple fet de guanyar. Aquesta tensa rivalitat engega una indissimulada voluntat de solidaritat entre els

companys i companyes de l'equip, encara que no se censurin cap dels estirabots verbals que contínuament van intercanviant. Tot aquest batibull de contrastos i lleialtats porta a la clara manifestació de la fidelitat que es proclamen, al mateix temps que deixen aflorar unes mostres indissimulades d'estimació entre els membres de l'equip. Més que en la pel·lícula precedent, aquesta versió de *Campeonex* entra sense dissimular-ho a la manifestació explícita de la sensibilitat envers totes les persones que son objecte de l'evolució de la història.

Hi apareixen d'una manera molt més manifesta expressions relacionades amb la superstició, sempre marcades pel desconeixement de la realitat dels fets. En aquesta tesitura és interessant destacar-hi la presència d'una persona amb fama de dissortada que també ha de fer un esforç suplementari per tal de superar aquesta lacra i desafiar totes les desconfiances que s'aboquen a sobre d'ella. És per això que va evolucionant la postura del col·lectiu amb una cada vegada més clara confiança i concessió de llibertat en el seu procedir. Una frase de la història arriba a descriure la implacable voluntat dels seus participants: estan aquí perquè els hi passin coses.

Una aportació novella en aquesta pel·lícula és la incorporació de l'ús de les noves tecnologies com a element imprescindible per trencar les barreres i els límits de les capacitats minvades d'algun personatge. Aquesta circumstància dóna una dinàmica i agilitat a moltes de les escenes que se succeeixen i fa que la història es reproduïxi a una velocitat certament implacable, en particular, cap al final de la seva evolució. Aquest ús de les tecnologies més sofisticades fa pensar en la important combinació de què va fer ús Stephen Hawking per poder expressar tot el que la seva intel·ligència podia elaborar, tot i que a la nostra pel·lícula el patiment del personatge no és una ELA, sinó una atròfia muscular degenerativa amb espina bífida. Tanmateix, l'afectació està combinada en aquest cas per l'incansable tremp dels companys que no es rendeixen per compartir i lluitar a fi d'aconseguir els seus propòsits, incloent-hi ocasionalment un descarat desafiament a les autoritats.

És així com ens trobem davant d'una obra de plantejament similar a la seva predecessora, gairebé amb el mateix planter de personatges que a l'anterior, exceptuant les brillants incorporacions de l'entrenadora, que té un paper ben diferent al de l'equip de bàsquet que ja coneixíem, i la impactant irrupció del popular *gamer* i *streamer* Braianeitor, que reconfigura el desenvolupament dels fets, l'intercanvi d'afectes i la reacció emocional que produeix al públic.

De nou tenim una valenta escomesa en aquesta penosa tasca de fer viure d'una manera normalitzada la tolerància envers la diversitat funcional i la seva integració en una societat que no és massa propensa a obrir les portes als objectius que es proposen.

Jaume Forn i Rambla